

Uitgespeeld

Verblind

Buiten zinnen

Waanzin

**MEL
WALLIS
DE VRIES**

moon

In deze uitgave zijn de titels *Uitgespeeld*, *Verblind*, *Buiten zinnen* en *Waanzin* gebundeld.

© 2005 (*Uitgespeeld*), 2006 (*Verblind*), 2007 (*Buiten zinnen*),
2009 (*Waanzin*) Mel Wallis de Vries

© 2014 Moon, Amsterdam

Omslagbeeld © Getty Images/Bob Thomas

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 987 90 488 2053 5

NUR 284/285

www.uitgeverijmoon.nl

www.melwallisdevries.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Uitgespeeld is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 443 2613 0

Verblind is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 443 2611 6

Buiten zinnen is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 443 2612 3

Waanzin is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 443 2614 7

Uitgespeeld

's Nachts kijk ik vaak door het open raam van mijn slaapkamer naar buiten. Ik houd van de koele avondlucht die zacht over mijn gezicht strijkt; het voelt als de rustige ademhaling van de wereld die slaapt. Alles is stil. Uitgestorven. De nacht is van mij en van mijn gedachten.

Boven mijn hoofd strekt zich een oneindige sterrenhemel uit. Het leven en de zin daarvan lijken zo dichtbij, bijna tastbaar. Maar ik weet dat het een ongrijpbaar verlangen is. Altijd als ik mijn armen strek, is er niks anders dan leegte. Soms maakt me dat gek. Meestal glimlach ik om de zinloosheid van mijn poging. Het besef dat het leven slechts een toevalligheid is, kan ook heel bevrijdend werken. Er is in ieder geval niemand die teleurgesteld op me neerkijkt.

Een sirene klinkt in de verte, schel en hoog, een geluid van de dag. Elke nacht weer hoop ik dat de dag vergeet te komen. Maar tevergeefs. Mensen ontwaken en komen uit hun huizen. Als mieren verspreiden ze zich razendsnel en luidruchtig door de straten en nemen de stad in alsof hij van hen is. Het daglicht stroomt over hun gezicht en hun huid weerkaatst het licht met een vanzelfsprekendheid alsof de zon speciaal voor hen schijnt. Ze praten te luid, lachen te hard en hebben geen oog voor iets anders dan hun eigen bestaan. Ik haat hun zelfingenomenheid. De wereld wordt erdoor verpest.

In de nacht kom ik tot rust. Het maanlicht tekent een fijn web van zilveren strepen en schaduwlijnen op de verlaten straten

en wast elk teken van de dag weg. Het houdt een belofte van hoop en een nieuw begin in. Maar elke ochtend, als de duisternis verdwijnt en de stad ontwaakt, vult mijn hoofd zich weer met donkere gedachten. De laatste tijd worden ze steeds groter en overheersender. Mijn lichaam is als een zwarte leegte waarin al mijn gevoelens van vreugde en blijdschap zijn verdwenen. Het maakt me radeloos.

Overdag laat ik niets van mijn wanhoop merken. Er is niemand die het weet. Maar diep van binnen verteren mijn duistere gevoelens me. Ik ben bang voor het gat dat zich langzaam in mijn lichaam brandt. Ik ben bang voor wat naar buiten kan komen; voor de onvoorspelbaarheid en kracht die dan vrijkomen. Ik weet dat het slechts een kwestie van tijd is. Tot dat moment doe ik alsof ik hoor bij het leven van alledag dat ik zo verafschuw. Misschien is dat nog wel het ergste.

Proloog

Maart

Anna Verkoos was op weg naar huis. Een gure storm blies door de straten en maakte dat ze moeizaam vooruitkwam op haar fiets. De koude wind had haar voorhoofd en handen gevoelloos gemaakt. Anna wenste dat de storm ook de rest van haar gevoelens kon wegblazen. Het was tien verschrikkelijke dagen en nachten geleden dat Tessa was verdwenen. Zomaar opeens, zonder een briefje achter te laten of even te bellen. Ze hadden eerst gedacht dat Tessa weer een van haar buien had. Maar toen kwam de politie om hun te vertellen dat Tessa werd vermist. De politie had een grote zoekactie gestart. Iedereen op school was ondervraagd, een speciaal zoekteam met honden had de omgeving uitgekamd en in elke greppel en sloot gedregd. Tessa was onvindbaar. Anna klemde haar kaken open en dwong zichzelf aan iets anders te denken.

Terwijl ze de weg insloeg die naar haar huis leidde, begon het te regenen. Grote, koude druppels sloegen in haar gezicht. Ze kniep haar ogen tot spleetjes, waardoor de omgeving veranderde in een grijze, wazige watermassa. Waarom moest het altijd regenen als ze naar huis fietste? Ze veegde een sliert nat haar van haar voorhoofd en trapte verbeten verder.

Anna zag de politieauto die voor hun huis stond pas toen ze er bijna tegen opbotste. Het blauwe zwaailicht

schoot als een vuurtorenlicht door het dichte regengordijn. Ze gooide haar fiets tegen het hek en bleef staan. Regendruppels roffelden op haar hoofd, gleden naar beneden, haar nek in en kropen als ijskoude riviertjes over haar rug. Ze merkte het niet. Anna zag alleen het flikkerende licht. *Aan. Uit. Aan. Uit.* In haar hoofd vervaagde het tot een ander ritme: *Tessa. Anna. Tessa. Anna.*

Wat zou Tessa nu gedaan hebben? Ze was vast en zeker niet blijven staan. Tessa wist altijd precies wat ze moest doen. Ze had zo vaak moeten lachen om Anna's twijfels en gepieker.

De voordeur ging open en Anna's moeder kwam naar buiten. Ze huilde.

'Ze hebben Tessa gevonden.'

Vreemd, dacht Anna, dat zo weinig woorden alles konden vertellen. Ze voelde twee armen om zich heen geslagen worden. Haar moeder duwde haar zachtjes naar binnen.

Aan de keukentafel zat een politieagent. 'Jij bent Anna.' Zijn stem klonk zacht en aardig, maar zijn ogen stonden waakzaam en over zijn jonge gezicht liepen strakke, zorgelijke lijnen.

Anna knikte. Het speet haar bijna dat deze vriendelijke agent haar het nieuws moest gaan vertellen.

Hij leunde naar voren. Zijn mond bewoog amper toen hij zei: 'Tessa is dood.'

Weer knikte Anna. Haar voorhoofd en handen begonnen te tintelen door de warmte in de keuken. Anna stelde zich voor dat er duizenden kleine spelden in haar huid werden gestoken.

'We hebben haar dertig kilometer verderop gevonden op een verlaten bouwterrein. Het spijt me verschrikkelijk. Ze is in een bouwput gesprongen en heeft haar nek gebroken.'

Anna voelde haar maag zich omkeren. Elke spier in haar lichaam leek te verkrampen. Tessa had zelfmoord gepleegd. Op een bouwterrein.

Van ver weg hoorde ze de stem van de politieagent komen. 'We zien wel vaker dat jonge meisjes een eind aan hun leven maken. Het is afschuwelijk en hartverscheurend.' De stem zweeg even.

'Mag ik je misschien wat vragen stellen over je vriendin? Ze heeft geen briefje achtergelaten, en het is voor haar familie een raadsel waarom ze het heeft gedaan.'

'Moet dat nu?' onderbrak Anna's moeder hem scherp. 'Ziet u niet hoe erg het nieuws Anna heeft aangegrepen? Ik heb liever dat u over een paar dagen terugkomt.'

'Mevrouw, ik snap hoe moeilijk dit is voor u en uw dochter. Maar een paar vragen zouden ons, en Tessa's familie, enorm helpen.' Zijn toon was aardig maar dwingend, zoals volwassenen soms tegen kinderen praten.

Hij hield zijn hoofd scheef en keek Anna aan.

Anna's keel kneep samen. Ze voelde een regendruppel over haar wang glijden. Of was het een traan? Anna wist niks meer zeker. Ze hoorde zichzelf 'Oké' fluisteren.

'Hoe oud ben je?' vroeg de agent.

'Zestien,' antwoordde ze schor.

'Hoe lang ken je Tessa al?'

'Vanaf augustus vorig jaar. Ik ben toen bij haar in de klas gekomen.' Het verbaasde Anna dat haar stroperige gedachten als normale zinnen uit haar mond rolden.

'Heeft ze ooit laten blijken dat ze ongelukkig was? Was haar gedrag de laatste tijd anders dan je van haar gewend was? Heeft ze het wel eens over zelfmoord gehad?'

'Nee,' antwoordde Anna uiteindelijk. Tessa had nooit over zelfmoord gesproken. En voor alle andere vragen was dit het meest eenvoudige antwoord dat ze kon geven.

‘Heb je enig idee waarom ze voor een bouwterrein heeft gekozen?’

‘Nee,’ zei Anna weer, maar nu iets sneller. Ze hoopte niet dat hij aan haar brandende wangen kon zien dat ze loog. Ze kon onmogelijk vertellen wat ze op het bouwterrein hadden gedaan waar haar moeder bijstond. En daarbij, deed het er iets toe waar Tessa zelfmoord had gepleegd? Ze zou er niet door terugkomen.

De agent schudde zijn hoofd alsof hij nadacht over wat ze had gezegd.

‘Goed. Ik weet genoeg.’ Hij glimlachte en stond op. Uit de zak van zijn overhemd pakte hij een kaartje dat hij aan Anna gaf. ‘Mijn naam en telefoonnummer. Voor als je nog iets te binnen schiet.’

Hugo Koetsier, Recherche, las Anna. Ze dacht niet dat ze hem ooit zou bellen.

Hugo stond al bij zijn auto toen hij zich omdraaide en riep: ‘Niemand treft schuld bij een zelfmoord. Je moet het jezelf nooit kwalijk nemen. Dat doe je toch niet, Anna?’

Anna hoorde zijn woorden nog toen ze op haar kamer zat. Ze rookte haar vierde sigaret in een half uur. In haar kamer hing een blauwe waas van sigarettenrook. Het kon haar vanavond niks schelen als haar ouders erachter kwamen dat ze rookte. Haar mobiele telefoon ging. Het was Charlotte. Waarschijnlijk had ze het nieuws over Tessa gehoord. Ze zat vast ergens met Wouter en misschien was Julian er ook. Anna drukte haar telefoon uit. Ze zouden het er ooit over moeten hebben, maar niet nu. Haar hoofd leek uit elkaar te barsten van de felle pijnsteken. Wat was er gebeurd? Hoe had het kunnen gebeuren? Anna wist dat ze deze vragen haar hele leven niet meer zou kwijtraken.

DEEL I

Augustus
Zeven maanden eerder

Hoofdstuk 1

Zou er iets erger zijn dan een eerste schooldag op een nieuwe school in een nieuwe stad waar je niemand kent? Anna dacht van niet. Ze stond in de badkamer en keek in de spiegel.

'Wie ben ik?' vroeg ze. Het meisje in de spiegel gaf geen antwoord en staaarde haar strak aan.

Anna vond zichzelf niet knap. Ze had steil, asblond haar dat sloom naar beneden hing en waarmee helemaal niets te beginnen viel. Daarbij waren haar mond en neus iets te groot waardoor haar smalle, puntige gezicht extra opviel. Maar het ergste vond ze haar ogen. Ze waren saai blauw en werden omringd door fijne, blonde haartjes. Pas na drie lagen mascara werden haar wimpers zichtbaar.

Anna keek weer naar het meisje in de spiegel. 'Tot vanavond,' zei ze en liep naar beneden.

In de keuken zaten haar ouders. Tegen de muur stond een stapel met onuitgepakte verhuisdozen. Het was nog geen week geleden dat ze waren verhuisd.

'Je vader heeft een nieuwe baan,' had haar moeder begin juni gezegd. 'In Amsterdam.'

Anna had eerst gedacht dat ze het niet goed had verstaan. Ze woonden nu in Nijmegen.

Maar haar moeder had doorgepraat: 'We verhuizen in de zomervakantie. Dan kan je de vierde klas op je nieuwe school beginnen. Leuk, toch?'

Er waren allerlei gedachten door Anna's hoofd geschoten, maar het woord 'leuk' zat daar niet bij.

'Ik vind het afschuwelijk,' had ze geschreeuwd. 'Klote. Shit. Verschrikkelijk. Hoe kunnen jullie me dit aandoen? Ik wil hier helemaal niet weg.'

'Anna,' had haar moeder geroepen. 'Je weet niet wat je zegt. We verhuizen naar een andere stad, niet naar de andere kant van de wereld. Je krijgt vast allemaal nieuwe vrienden.'

Ze had uit haar tas een stapel met foto's en brochures gehaald. 'Kijk eens, dit wordt ons huis. Het ligt bij het Vondelpark en we hebben een tuin met een vijver. En dit is je nieuwe school.'

Anna had de folder uit haar moeders handen gegrist en was huilend naar haar slaapkamer gerend. Ze had uren doorgebracht met het bestuderen van de brochure van haar nieuwe school: het Amsterdams Lyceum. Ze zag plaatjes van schitterende sportvelden, groepen scholieren die lachend op het schoolplein stonden, een kantine, klaslokalen, leraren. Het zei haar helemaal niks.

Vorig jaar was er een nieuw meisje in haar klas gekomen. Iedereen had haar de eerste maanden links laten liggen. Ze praatte anders, met een accent, en ze droeg belachelijke, ouderwetse kleren. Uiteindelijk bleek ze best aardig te zijn, maar nog steeds hoorde ze er niet echt bij. Anna had de folder in stukjes gescheurd en een dag niet meer met haar ouders gepraat.

De weken die volgden waren voor Anna één eindeloze, ellendige tijd van afscheid nemen, tranen, inpakken, en nog meer tranen. En nu was die verschrikkelijke eerste schooldag dan toch echt aangebroken. Ze had vanochtend een uur voor haar kledingkast gestaan. Niks stond leuk en zat lekker. Uiteindelijk had ze voor een "veilige"

outfit gekozen: een oude spijkerbroek en een strak, wit T-shirtje. Ze had haar haren los laten hangen en er twee schuifspeldjes in gestoken.

Haar vader keek haar aan over de krant die hij in zijn handen had. 'Zal ik je zo met de auto voor school afzetten? Ik moet toch die kant op.'

Anna rolde met haar ogen en griste een broodje van tafel. 'Nee, dank je wel. Ik ga nu. Doei.' Ze rende naar buiten voordat haar vader haar kon tegenspreken.

De ochtendlucht voelde koel en vochtig aan. Anna stapte op haar fiets en reed de straat uit. Ze luisterde naar de geluiden van de nieuwe stad. Bussen reden toeterend voorbij, een winkel werd met veel kabaal bevoorrad, een tram schoot rinkelend langs.

Anna hoorde haar nieuwe school al voordat het gebouw zichtbaar werd. Hoge, lachende stemmen dreven door de lucht en zwollen snel aan tot een oorverdovende sterkte. Ze haalde diep adem en fietste de bocht om.

Voor de school stonden scholieren die elkaar luidruchtig begroetten op de eerste dag na de zomervakantie. Twee jongens voetbalden op straat, waarbij ze behendig de passerende auto's ontweken. Een groep meisjes op scooters blokkeerde de ingang van de fietsenstalling. Ze rookten een sigaret.

'Sorry,' mompelde Anna. 'Zou ik er langs mogen?'

De meisjes gingen opzij zonder hun gesprek te onderbreken. Ze leken haar niet gezien te hebben. Anna kon zich niet herinneren dat ze zich ooit zo eenzaam en onhandig had gevoeld.

De eerste dag kon Anna niks vinden. Ze doolde door eindeloze gangen die allemaal op elkaar leken en kwam te laat binnen in haar eerste les. De hele klas had haar aangestaard. Ze was met een rood hoofd gaan zitten aan het enige vrije tafeltje in de klas: vooraan. De

leraar had haar glimlachend verwelkomd en gevraagd of ze zich wilde voorstellen. Anna had een onsamenhangend verhaal gemompeld. Toen de leraar vroeg of iemand nog iets van haar wilde weten, had niemand gereageerd. Ze had wel door de grond kunnen zakken van schaamte. De pauze had ze alleen doorgebracht.

Toen Anna 's middags thuiskwam, was ze doodmoe. Haar vader was nog op zijn werk en volgens het briefje op de keukentafel was haar moeder planten aan het kopen voor de tuin. Anna was blij dat ze niet de vraag hoefde te beantwoorden hoe haar eerste dag was geweest.

Ze smeerde een boterham – ze had de hele dag geen hap door haar keel kunnen krijgen – en liep naar haar kamer. Ze ging op bed liggen en toetste op haar mobiele telefoon het nummer in van haar beste vriendin Simone. Het duurde eindeloos voordat Simone opnam.

'Hai Moon, hoe is ie?' vroeg ze.

'An, lieverd, wat leuk dat je belt. Alles is top. En met jou? Zitten er lekkere jongens op je nieuwe school?' Ze giechelde en Anna hoorde op de achtergrond muziek en een luid geroezemoes.

'Mwah, ik heb ze nog niet gespot,' antwoordde Anna.

'Oh An, het is zo jammer dat je er niet meer bent. We zitten nu met een hele groep op het terras bij De Wilde. Het–'

'Waar zijn jullie?' onderbrak Anna haar.

'De Wilde. Ach stom, dat ken je natuurlijk niet. Het is een nieuw café dat vorige week is geopend. Hartstikke hip.'

Er klonk een luid gekraak en iemand riep iets tegen Simone. 'Wat zeg je Hester?' schreeuwde haar vriendin.

'Gaan we?'

Tegen Anna zei ze: 'Ik moet ophangen. Ik bel je vanavond nog wel. Doei.'

Anna wilde zeggen dat ze zich afschuwelijk voelde en Simone nu nodig had, maar ze luisterde naar een schelle pieptoon. Anna gooide haar telefoon weg en staarde naar het plafond. Wie was Hester? Waar zat De Wilde? Het leek wel alsof ze een jaar in plaats van een week geleden was verhuisd. Anna wachtte de hele avond op een telefoontje van Simone. Ze werd één keer gebeld. Het was iemand die een verkeerd nummer had ingetoetst.

Er ging meer dan een week voorbij. Anna begon langzaam te wennen aan haar nieuwe school. Ze had wat mensen leren kennen. Maar echte vrienden waren het niet. Ze liepen samen naar de lessen, dronken koffie in de kantine, maar ze trokken vooral met elkaar op omdat niemand van hen alleen wilde zijn.

Anna had het gevoel alsof ze in een lange, saaie winterslaap was beland, toen er iets gebeurde wat haar aandacht trok.

Het gebeurde in de les Duits. Ze waren net de derde naamval aan het oefenen toen de deur openvloog. Twee jongens en twee meisjes stapten binnen.

De langste van de twee jongens had donker haar en een groot, vierkant gezicht. Hij droeg een vaal T-shirt met lange mouwen en een wijde, linnen broek die laag op zijn heupen hing. Zijn bruine ogen keken de leraar aan zonder enige uitdrukking.

'De les is twintig minuten geleden begonnen, Julian.'

'Dat weet ik,' antwoordde de lange jongen. Hij sloot zijn ogen alsof hij niet kon geloven dat iemand zoiets doms tegen hem durfde te zeggen.

De leraar trok zijn wenkbrauwen op en verplaatste zijn

aandacht naar de jongen die naast Julian stond. 'Wouter, jij hebt vast een beter antwoord dan je vriend.'

Wouter zoog zijn wangen naar binnen en leek diep na te denken. Zijn blonde haar hing warrig over zijn voorhoofd en hij stak zijn handen in de zakken van zijn gescheurde, legergroene broek.

'Nee, eigenlijk niet,' zei hij en glimlachte. Voor zijn kleine, wat gedrongen lichaamsbouw had hij een opvallend harde stem.

Een van de twee meisjes barstte in lachen uit. Ze was uitzonderlijk mooi. Lang, blond haar viel krullend over haar tengere schouders en haar groene, amandelvormige ogen schitterden vrolijk. Ze droeg een wit zomerjurkje. Anna had al gehoord dat ze Tessa heette.

Tessa's vriendin schudde haar steile, zwarte haar naar achteren. Ze had een licht olijkleurige huid en een groot, stevig lichaam dat volledig werd bedekt door zwarte kleren. De tientallen zilveren armbanden om haar polsen rinkelden toen ze zich naar Tessa boog en iets in haar oor fluisterde. Tessa knikte en grinnikte.

'Charlotte, zou je dat misschien ook voor de klas kunnen herhalen?' Er waren rode plekken in de nek van de leraar verschenen.

'Oh nee,' antwoordde ze met een zware, zangerige stem.

'Dat kan echt niet.' Ze leek oprecht geschrokken.

De rode vlekken kropen omhoog naar de wangen van de Duitse leraar. 'Dan lijkt het me ook niet nodig dat wij deze les met jullie gaan delen,' beet hij hun toe. Hij liep naar de deur van het klaslokaal en trok hem open. 'Er-uit. Nu.'

'Wat u wilt,' zei Julian zonder veel interesse en hij slenterde naar buiten. Tessa en Charlotte liepen giechelend achter hem aan. Wouter draaide zich in de deuropening om en hief zijn hand op. 'Wiedersehen,' riep hij grijnzend.

De deur vloog met een knal dicht. Een zacht gegniffel trok door de klas.

De leraar liep met grote stappen naar zijn tafel en pakte een stapel papier. 'Overhoring van hoofdstuk drie,' zei hij afgemeten en begon de lege velletjes uit te delen.

Het gegniffel ging over in een zacht gekreun.

Naast Anna zat een meisje in een wijd, vormeloos batik gewaad. Anna wist dat ze Mirjam heette. Ze was alleen naast haar gaan zitten omdat er geen andere plek meer vrij was.

Mirjam boog zich naar Anna toe en siste: 'Wat een ongehooflijke rotstreek. Die lui denken echt dat ze alles kunnen flikken. Ik heb ze nooit gemogen. Vooral die Julian niet. Ik vind hem een arrogante zak.' Ze friemelde aan haar neuspiercing.

'Oh ja?' zei Anna en ze probeerde niet naar Mirjams neus te kijken.

'Ik zal je 'ns wat vertellen,' snoof ze terwijl ze nog dichterbij naar Anna kroop. 'Hij vroeg laatst aan me of hij mijn aantekeningen biologie mocht kopiëren. Dat is een van mijn lievelingsvakken, weet je wel. Maar hij wist niet hoe ik heette. Terwijl ik al drie jaar bij hem in de klas zit. Ik heb gezegd dat hij op kon lazeren. Hij keek dwars door me heen met die enge blik van hem. En dan zijn vriendin Tessa, met haar mooie blonde haren en grote onschuldige ogen. Maar ze weet donders goed dat elke jongen op school naar haar kijkt. Ik kots van ze. Allemaal. Wat jij?'

Ze stak demonstratief haar vinger in haar keel en keek Anna dreigend aan.

'Hmmm,' mompelde Anna en ze pakte het proefwerkblaadje van de leraar aan. Ze had Julian vooral heel aantrekkelijk gevonden met zijn donkere uiterlijk en wat afstandelijke, volwassen houding. Ze zuchtte. Dit

soort jongens was onbereikbaar voor haar. Ze negeerde Mirjams vragende gezicht en boog zich over de vragen.